

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. července 2020 odvolání obžalovaného **Jaroslava V., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2020, č.j. 71 T 109/2019-160, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Jaroslava V. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2020, č.j. 71 T 109/2019-160, byl obžalovaný Jaroslav V. uznán vinným přečinem týrání zvířat podle § 302 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku (dále jen „TrZ“), a za to byl odsouzen podle § 302 odstavec 2 TrZ k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odstavec 2 písmeno a) TrZ zařazen do věznice s ostrahou.
2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal obžalovaný Jaroslav V. v zákonné lhůtě odvolání (č.l. 187), v němž uvedl, že sice byl dříve ve výkonu trestu odnětí svobody, avšak nyní žije řádným životem, bydlí u své matky, přivydělává si brigádně, má přítelkyni, se kterou plánuje společné bydlení a rodinu. Namítl, že svého psa jménem Rex netýral, občas ho jen plácl po zadku, když neposlouchal, ale nepůsobil mu tím bolest. Psa si vzal z útulku, snažil se, aby se nemusel do útulku vracet, měl ho velmi rád, dával mu lepší granule, chodil s ním na procházky k Ostravici, protože pes měl rád vodu. Před nástupem do výkonu trestu mu sám zastříhával drápy a léčil uši, žádného nádoru na zadku si nevšiml, snažil se psovi najít veterinární pomoc, ale vzhledem k tomu, že neměl peněžní prostředky, nenašel veterináře, který by psa ošetřil na dluh. Připustil, že měl v minulosti finanční problémy, ocitl se na ulici a přespával v garáži, kdy se opět staral o opuštěné kočky. Poté, co nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody za své dřívější odsouzení, starala se o psa Rexe jeho matka, která však také neměla dostatek finančních prostředků na veterináře. Obžalovaný dále uvedl, že jej mrzí, že s péčí o psa matce více nepomohl, hodlá však napsat spolku na ochranu zvířat děkovný dopis a zaslat granule pro psy a kočky do útulku. Zdůraznil, že zvířata má velmi rád, což doložil dopisy napsanými z výkonu trestu odnětí svobody, ve kterých o svých zvířatech psal. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.
3. Věc byla předložena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu odvolacímu podle § 252 trestního řádu (dále jen „tr.ř.“). Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno oprávněnou osobou podle § 246 odstavec 1 písmeno b) tr.ř., v zákonné lhůtě podle § 248 odstavec 1 tr.ř. a svým obsahem splňuje i náležitosti dané ustanovením § 249 odstavec 1 tr.ř. Nebyl tak důvod pro jeho zamítnutí podle § 253 odstavec 1 nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 tr.ř.
4. Obžalovaný Jaroslav V. se k veřejnému zasedání konanému dne 20. 7. 2020 v 10:30 hodin, č. dveří 305, 3. patro, bez omluvy nedostavil, ačkoliv měl vyrozumění o konání veřejného zasedání doručeno uložením ke dni 6. 7. 2020. Proto bylo rozhodnuto o tom, že veřejné zasedání proběhne v nepřítomnosti obžalovaného, když bylo ověřeno, že se nenachází ve vazbě, výkonu trestu odnětí svobody ani v zabezpečovací detenci na území České republiky.

5. Z podnětu podaného opravného prostředku obžalovaného Jaroslava V. krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytykánych vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.
6. V řízení, jež rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) tr.ř.
7. Pokud jde o výrok o vině, v tomto směru provedl okresní soud všechny potřebné a pro posouzení věci nezbytné důkazy v souladu s § 2 odstavec 5 tr.ř., které posléze odpovídajícím způsobem v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 tr.ř. vyhodnotil. V těch částech napadeného rozsudku, které se týkají výroku o vině, okresní soud náležitě vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl, nebo že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Z těchto důvodů je možno skutková zjištění, která okresní soud na podkladě provedeného dokazování učinil a vyústující ve výrok o vině obžalovaného Jaroslava V., považovat za správná a úplná, v tomto směru krajský soud na příslušnou část napadeného rozsudku pod bodem ad 9 odkazuje, když by se jednalo o opakování téhož. Odvolací soud přitom respektoval hodnocení důkazů soudem prvního stupně, jímž je ve smyslu § 263 odstavec 7, věty poslední, tr.ř. i vázán.
8. Obhajoba obžalovaného Jaroslava V. spočívající v tom, že svého psa Rexe netýral, měl ho rád a řádně se o něj před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody staral, byla jednoznačně vyvrácena provedenými důkazy. Obžalovaný je plně usvědčován okruhem všech provedených důkazů, jak tyto okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě rozvedl. Zejména lze poukázat na výpověď spoluobžalované Martiny V., matky obžalovaného, která potvrdila, že pes patřil obžalovanému, vzal si jej z útulku a vnutil jej spoluobžalované do jejího bytu, kde se psem pobýval s přestávkami od r. 2010 až do 23. 1. 2019, kdy byl pes bez souhlasu obžalovaného předán spolku Neposedné tlapy z.s., neboť se jeho zdravotní stav postupem času výrazně zhoršil. Skutečnost, že obžalovaný má násilnickou povahu, je potvrzována jednak výpovědí spoluobžalované Martiny V., která jej popsala jako osobu agresivní a náladovou, které se velmi bála, protože ji často bil, a jednak výpovědí svědka Jaroslava V., otce obžalovaného, jenž vypověděl, že se obžalovaný choval ke svému psovi hrubě, opakovaně jej bouchal pěstmi z boku do hlavy, někdy do něj kopal, ušní zánět psovi léčil jen nějakými kapkami, k veterináři s ním nechodil, přičemž se choval agresivně i vůči svým nejbližším, vyhrožoval jim likvidací a spoluobžalovanou Martinu V. rovněž bil. Týrání psa obžalovaným potvrdila také svědkyně Michaela Ř., předsedkyně spolku Neposedné tlapy z.s., která uvedla, že jí sestra obžalovaného, Martina F., sdělila, že obžalovaný si na svém psovi vybíjel zlost, pravidelně jej napadal kopanci s takovou razancí, až pes udělal salto. Jmenovaná svědkyně podrobně popsala špatný zdravotní stav psa, v době, kdy jej spolek převzal do péče. Potvrdila, že pes měl katastrofální zánět uší, jeho hlava byla bolestivá na dotek, musel nejméně 2-3 roky trpět, neboť mu některé chrupavky v uchu zkostnatěly a v důsledku toho oslepl a ohluchl. Dále měl vyhřezlý konečník, ze zadku mu trčela střeva, nemohl chodit, měl oleženiny a přerostlé drápy. Po jeho předání spolku podstoupil několik operací a do konce života bude brát léky. Skutečnost, že se obžalovaný o svého psa řádně nestaral, ale naopak jej několik let týral a zanedbával jeho péči, prokazuje i odborné vyjádření Krajské veterinární správy Ostrava vypracované MVDr. Severinem K. Důkazy provedené soudem prvního stupně tak dostatečně prokazují, že v důsledku opakovaného týrání, kterého se dopouštěl obžalovaný společně se svou matkou, která již byla za toto jednání pravomocně odsouzena, už před nástupem výkonu trestu odnětí svobody a pokračoval

v něm po výkonu trestu, vznikly psovi trvalé následky, když ohluchl, oslepl a do konce života musí užívat léky. Pokud obžalovaný ve svém odvolání uvádí, že má zvířata velmi rád, neublížil by jim a v minulosti se dokonce staral o opuštěné kočky, toto tvrzení bylo jednoznačně vyvráceno nejen zjištěními učiněnými ve vztahu k předmětné trestní věci, nýbrž i výpovědi svědkyně Michaely Ř. a emailovou zprávou jmenované zaslanou policejnímu orgánu, z nichž plyne, že obžalovanému Jaroslavu V. bylo v minulosti odebráno několik zanedbaných koček, které měl v garáži. Kočky byly v hrozném stavu, jen polehávaly, byly vyhublé, měly nádory, v garáži byly bez jídla a vody. Ze všech shora uvedených důvodů byly odvolací námitky obžalovaného vyhodnoceny jako irelevantní.

9. Žádné pochybení odvolací soud neshledal ani při užití právní kvalifikaci. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu týrání zvířat podle § 302 odstavec 1 písmeno a), odstavec 2 písmeno b) TrZ, která chrání zvířata před zlým nakládáním způsobujícím jim útrapy a příkoří, přičemž bližší charakteristika zlého nakládání se zvířaty, v němž lze spatřovat týrání, je obsažena v ustanovení § 4 odstavec 1 zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání. V případě obžalovaného Jaroslava V. bylo dostatečně prokázáno, že obžalovaný dlouhodobě, a to nejméně od r. 2017 do dne 23. 1. 2019, s výjimkou doby výkonu trestu odnětí svobody od 10. 10. 2017 do 21. 7. 2018, svého psa opakovaně hrubě fyzicky trestal a zacházel s ním tak, že mu způsoboval nepřiměřenou bolest, utrpení a poškození zdraví, jak předpokládá ustanovení § 4 odstavec 1 písmeno m) zákona č. 246/1992 Sb. o ochraně zvířat proti týrání, navíc dlouhodobě zanedbával lékařskou péči psa, když mu nezajistil ošetření u veterináře, přestože to jeho zdravotní stav vyžadoval, kdy takovéto opakované zlé nakládání s psem a intenzitu způsobovaných fyzických útrap lze hodnotit jako surový a trýznivý způsob nakládání se zvířetem, v jehož důsledku došlo k nevratným změnám zdravotního stavu psa a k trvalým následkům na jeho zdraví spočívající především v tom, že pes je nyní hluchý, slepý a dokonce života musí užívat pravidelně léky.
10. V souvislosti s užitou právní kvalifikací nutno dodat, že odvolací soud rozhodoval o odvolání obžalovaného již za účinnosti novely trestního zákoníku č. 114/2020 Sb., která nastala 1. 6. 2020. Tato však nebyla na jednání obžalovaného aplikována, neboť tato pozdější právní úprava zpřísnila postih pro trestný čin týrání zvířat podle § 302 TrZ, není tedy pro obžalovaného příznivější, přičemž podle § 2 odstavec 1 TrZ platí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
11. Odvolací soud rovněž neshledal žádné pochybení ve výroku o trestu. Soud prvního stupně správně ukládal obžalovanému trest v rámci trestní sazby od 6 měsíců do 3 let odnětí svobody, která je stanovena v § 302 odstavec 2 TrZ účinného do 31. 5. 2020. Při stanovení druhu a výměry trestu nalézací soud náležitě hodnotil v intencích ustanovení § 38 a § 39 TrZ všechna kritéria pro ukládání trestu tam stanovena. Přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, způsobu jeho provedení, poměrům obžalovaného, jeho předchozí trestné činnosti, možností jeho nápravy, jakož i společenské škodlivosti jeho jednání. Zohlednil, že obžalovaný se opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti, tuto páchal v době, kdy měl vykonávat dříve uložený trest obecně prospěšných prací, jenž mu byl posléze přeměněn na nepodmíněný trest odnětí svobody, ke kterémužto poslednímu odsouzení správně přihlédl jako k okolnosti přitěžující ve smyslu § 42 písmeno p) TrZ. Taktéž správně k prvním dvěma odsouzením z roku 2004 a 2013 nepřihlédl jako k přitěžující okolnosti, když zde platí právní fikce o neodsouzení. Za situace, kdy na obžalovaného dostatečným způsobem výchovně nepůsobily dříve uložené tresty výchovného charakteru, při absenci polehčujících okolností soud prvního stupně nepochybil, pokud přistoupil k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, který vyměřil v trvání 10 měsíců, tedy ještě výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby blíže samé dolní hranici. Takto vyměřený trest není trestem nepřiměřeně přísným a nebyl tak shledán důvod pro jeho korekci. U obžalovaného byly rovněž

splněny podmínky § 55 odstavec 2 TrZ pro ukládání nepodmíněného trestu odnětí svobody, neboť uložení jiného druhu trestu by zjevně nevedlo vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem k tomu, aby vedl do budoucna řádný život. Krajský soud proto uzavírá, že trest uložený soudem prvního stupně vystihuje zákonná kritéria vyplývající z uvedených norem trestního zákoníku a v dalším odkazuje na příslušné odůvodnění výroku o trestu pod bodem ad 15 napadeného rozsudku. Pochybení nebylo rovněž shledáno ve výroku, jímž byl obžalovaný zařazen podle § 56 odstavec 2 písmeno a) TrZ pro účely výkonu tohoto trestu do věznice s ostrahou.

12. Protože odvolání obžalovaného Jaroslava V. nebylo shledáno důvodným, bylo krajským soudem podle § 256 tr.ř. zamítnuto.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 20. července 2020

JUDr. Renata Gilová v. r.
předsedkyně senátu